

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α .

Alfred de Musset

Φαντασιοκόπια (Un caprice)

Μετάφραση: Σ.

Πανδώρα, Αθήνα

1. τμ. ΙΖ', τχ. 385 (1 Απριλίου 1866), σ. 20-24
2. τμ. ΙΖ', τχ. 386 (15 Απριλίου 1866), σ. 52-53
3. τμ. ΙΖ', τχ. 387 (1 Μαΐου 1866), σ. 63-67
4. τμ. ΙΖ', τχ. 390 (15 Ιουνίου 1866), σ. 162-165
5. τμ. ΙΖ', τχ. 393 (1 Αυγούστου 1866), σ. 231-234

(Καθονίζει· ὑπηρετικὸς εἰσέρχεται.)

Ἰλθον ἀπὸ τοῦ ἰκνισέ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ὅχι ἀκόμη, κυρία.

ΜΑΤΘΙΑΛΗ.

Εἶναι ἀνυπόφορον. Πήγαινε πάλιν ἐκεῖ γρήγορα!
(Ὁ ὑπηρετικὸς ἐξέρχεται.)

Καλλίτερον θὰ ἦτο ἐὰν ἠγόραζα ὅποιοςδήποτε φούντας. Εἶναι ἐκτὼ, καὶ ἐκείνος ἐνδίδεται· εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐδῶ πρὶν ἐτοιμασθοῦν ὄλα. Ἀκόμη μία ἡμέρα ἀργοπορίας.

(Ἐγείρεται.)

Νὰ πλέκῃ τις σακκούλαν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς θεωροῦσι πολλοὶ ὡς ὑπὲρ τὸ θεῶν ρομαντικόν. Μετὰ ἐνὸς ἔτους γάμον! Τί θὰ ἔλεγε παραδείγματος χάριν ἡ Κυρία Λερού ἐὰν τὸ ἤξευρε; Καὶ αὐτὸς δὲ τί θὰ εἶπῃ; Πᾶ! θὰ γελάσῃ ἴσως διὰ τὸ μυστήριον, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τὸ δῶρον· καὶ τῷ ὄντι διατὶ τὴν μυστικότης; Δὲν εἰξεύρω· μὲ φαίνεται ὅτι ἐνώπιόν του δὲν θὰ εἰργαζόμην τόσον εὐχαρίστως. Θὰ ἐφαίνετο ὅτι τῷ λέγω· « Ἴδὲ περὶ σοῦ πάντοτε σκέπτομαι! » ὡς ἂν τὸν ἐμεμφόμην· ἐν ᾧ ὅταν θὰ τῷ δεῖξω τὸ μικρόν μου ἐργόχειρον τελειωμένον, αὐτὸς θὰ εἶπῃ ὅτι τὸν ἐνθυμήθην.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, εἰσέρχόμενος πάλιν.

Σᾶς ἔφερα αὐτὸ, κυρία, ἀπὸ τὸν χρυσοχόν.

(Δίδει μικρὸν δέμα εἰς τὴν Ματθιᾶλην.)

ΜΑΤΘΙΑΛΗ.

(Καθίσασα πάλιν.)

Τέλος πάντων! Ὅταν ἔλθῃ ὁ Κ. Σαβινὸς εἶδο· ποιήσατέ με.

(Ὁ ὑπηρετικὸς ἐξέρχεται.)

Λοιπὸν, ἀγαπητόν μου σακκουλάκι, ἄς σε κάμωμεν τὸν τελευταῖον καλλωπισμόν· θὰ ἦσαι ἄρᾳ γε κομψὸν μ' αὐτὰς τὰς φούντας; Ἀρκετὰ καλά. Τώρα, πῶς θὰ σὲ δεχθῇ; Θὰ εἶπῃς ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν μὲ τὴν ὁποίαν σὲ ἐπλεξᾶ, ὅλην τὴν φροντίδα τὴν ὁποίαν ἐλάμβανα διὰ σέ, μικρόν μου, θὰ σὲ περιμένουν, κύριε. Δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ δεῖξω πρὶν στολισθῆς μὲ ὄλας σου τὰς χάριτας. Θὰ σὲ φιλήσουν ἄρᾳ γε διὰ τὸν κόπον σου;

(Φιλεῖ τὸ βελάντιον καὶ παύει.)

Ταλαίπωρε! δὲν ἔχεις μεγάλην ἀξίαν οὐδὲ κἂν τεσσαράκοντα δραχμῶν. Ἀλλὰ διατὶ μὲ φαίνεται λυπηρὸν νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σέ; δὲν σὲ ἤρχισα διὰ νὰ σὲ τελειώσω ὅσον δυνατὸν γρηγορώτερα; Ἄ! ἡ ἀρχὴ ἦτο εὐθυμοτέρα παρὰ τὸ τέλος. Καὶ ὅμως μόνον 15 ἡμέραι παρήλθον! δεκαπέντε ἡμέραι μόνον, εἶναι δυνατόν; Ὅχι περισσότεραι, καὶ πόσα πράγματα συνέβησαν εἰς 15 ἡμέρας! Μήπως φθάνωμεν ἀργά, μικρὲ μου; . . . Διὰ τί μ' ἔρχονται

1. **ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.**

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Ὁ Κύριος ΔΕ ΣΑΒΙΝΥ.

ΜΑΤΘΙΑΛΗ, σύζυγός του.

Ἡ Κυρία ΔΕ ΛΕΡΥ.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ κοιτῶνι τῆς Ματθιᾶλης.

ΜΑΤΘΙΑΛΗ, μόνη, πλέκουσα.

Ἀκόμη μίαν βελονιάν καὶ ἐτελείωσα.

(1) Colerooke, *Indian Algebra*, Londres 1817.

(2) Προλεγόμενα (εἰς τὴν Γεωμετρίαν), ὑπὸ Γεωργίου Κ. Τυπέλλου, ἐν Ἀθήναις, 1848.

τοιαύται ιδέαι; Κάποιος ξεροχέται μὲ φαίνεται εἶ-
ναι αὐτός· μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, εἰσερχόμενος.

Ἴδου ὁ Κ. κόμης, κυρία.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄ! Θεέ μου! Μόνον τὴν μίαν φούνταν ἔβαλα
καὶ ἐλησμόνησα τὴν ἄλλην. Ἀνόητη, δὲν θὰ κα-
τορθώσω νὰ τοῦ τὴν δώσω πάλιν σήμερον! Ἄς πε-
ριμείνῃ μίαν στιγμὴν, ἐν λεπτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν·
γρήγορα πρὶν ἐμῆ . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ἴδου αὐτός, κυρία.

(Ἐξέρχεται. Ἡ Ματθίλδα κρῖπτει τὸ βελάντιον.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, ΣΑΒΙΝΥ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Καλὴ ἑσπέρα, ἀγαπητῆ μου· σὲ ἐνοχλῶ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐμὲ, ἔρρισκε; παράδοξος ἐρώτησις!

ΣΑΒΙΝΥ.

Φαίνεσαι παραγμένη, ἐμφροντις. Ὅταν εἰσερχώ-
μαι εἰς τὸ δωμάτιόν σου λησμονῶ πάντοτε ὅτι εἶ-
μαι σύζυγός σου, καὶ ἀνοίγω παρὰ πολὺ γρήγορα
τὴν θύραν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

ἔχουν οἱ λόγοι σου ὀλίγην κακίαν· ἀλλὰ ἐπειδὴ
περιέχουσι καὶ ὀλίγον ἔρωτα θὰ σὲ φιλήσω.

(Τὸν φιλεῖ.)

Τί λοιπὸν νομίζεις ὅτι εἶσαι, κύριε, ὅταν λη-
σμονῆς ὅτι εἶσαι σύζυγός μου;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐρκατῆς σου, καλὴ μου· μήπως ἀπατώμακ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐρκατῆς καὶ φίλος, δὲν ἀπατάσαι;

(Καθ' ἑαυτήν.)

Μ' ἔρχεται ὄρεξις νὰ τῷ δώσω τὴν σακούλαν κα-
θὼς εἶναι.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί ἔνδυμα φορεῖς; Δὲν θὰ ἐξέλθῃς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὅχι, ἤθελα . . . ἤλπιζα ὅτι ἴσως . . .

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἢλπίζεις; Τί τρέχει;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Πηγαίνεις εἰς τὸν χορὸν; εἶσαι ὠραιότατος.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅχι παρὰ πολὺ· δὲν ἤξεύρω ἂν ἐγὼ πταίω ἢ ὁ
βράπις μου· ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον τὸ ἦθος τὸ ὁ-
ποῖον εἶχα ὅταν ἦμην στρατιωτικός.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄστατε! δὲν σκέπτεσαι περὶ ἐμοῦ ἐν ᾧ κυττά-
ξεις εἰς τὸν καθρέπτην αὐτόν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Πᾶ! καὶ περὶ τίνος ἄλλης σκέπτομαι; Μήπως
πηγαίνω εἰς τὸν χορὸν διὰ νὰ χορεύσω; Σὲ βεβαίω
εἶναι ἀγχαρεία νὰ σύρωμαι ἐκεῖ ἀκουσίως.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Λοιπὸν, μείνε σὲ παρακαλῶ. Θὰ εἴμεθα μόνος
καὶ θὰ σὲ εἰπῶ . . .

ΣΑΒΙΝΥ.

Μὲ φαίνεται ὅτι τὸ ὠρολόγιόν σου προχωρεῖ δὲν
εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι τόσο ἀργά.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ τὸ ὠρολόγιον, δὲν εἶναι ἀκόμη
ὥρα τοῦ χοροῦ. Πρὸ ὀλίγου ἐσηκώθημεν ἀπὸ τὸ
γεῦμα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶπα νὰ ζεύξουν· ἔχω μίαν ἐπίσκεψιν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄ! τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Δὲν . . . δὲν εἴξευρα . . .
Ἐνόμισα . . .

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί λοιπὸν;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἰπέθεσα . . . ἐξ ὅσων ἔλεγες . . . Ἀλλὰ τὸ ὠρο-
λόγιον δουλεύει καλὰ· μόλις ὀκτὼ εἶναι. Χάρισάί με
μίαν στιγμὴν. ἔχω νὰ σὲ κάμω μικρὸν δῶρον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἴξεύρεις, ἀγαπητῆ μου, ὅτι σὲ ἀφίνω ἐλευθέραν
καὶ ὅτι ἐξέρχεσαι ὅταν θέλης. Κρίνεις δίκαιον, πι-
στεύω, νὰ ὑπάρχῃ ἀμοιβαιότης. Τί δῶρον μὲ ἐτοι-
μάξεις;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τίποτε· δὲν ἐπρόφερα νομίζω τοιαύτην λέξιν.

ΣΑΒΙΝΥ.

ἔχω λάθος λοιπὸν, ἐνόμισα ὅτι τὴν ἤκουσα. Ἢ-
χεις ἐκεῖ τοὺς χοροὺς τοῦ Στράου; Δάνεισέ με τοὺς
ἐὰν δὲν σοι χρειάζωνται.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἴδου αὐτοί· τοὺς θέλεις τώρα;

ΣΑΒΙΝΥ.

Βεβαίως, ἐὰν δὲν σὲ πειράξῃ. Μὲ τοὺς ἐζήτησαν
διὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Δὲν θὰ σὲ τοὺς στερήσω
πολύ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Μήπως τοὺς θέλῃ ἡ Κυρία Βλαινβίλ;

ΣΑΒΙΝΥ (λαμβάνων τὴν μουσικὴν.)

Πῶς εἶπες; ὠμίλησες περὶ τῆς Κυρίας Βλαινβίλ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐγώ! ὄχι. Δὲν ὠμίλησα περὶ αὐτῆς.

ΣΑΒΙΝΥ.

ὦ! αὐτὴν τὴν φορὰν ἤκουσα καλὰ.

(Κέθεται.)

Τί λέγεις περὶ τῆς κυρίας Βλαινβίλ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐνόμιζα ὅτι εἰς αὐτὴν θὰ δοθῇ ἡ μουσικὴ μου.

ΣΑΒΙΝΥ.

Καὶ διὰ τί τὸ ἐνόμιζες;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Διότι . . . διότι τῇ ἀρέσουν οἱ χοροὶ τοῦ Στράου.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μάλιστα, καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης καὶ εἰς σὲ πιστεύω.
Ἐχει μάλιστα ἐν βάλω, πῶς εἶναι ὁ ἦχος; Τὸ ἐ-
λησμόνησα . . . Πῶς εἶναι;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ.

(Κάθηται εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ παίζει.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Αὐτὸ εἶναι! Εἶναι μαγικόν, θεῖον καὶ τὸ παίζεις
ὡς ἄγγελος, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερον ὡς ἀληθῆς
χορεύτρια.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τὸ παίζω ὅσον καλὰ καὶ ἐκείνη, Ἑρρίκε;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ποῖα ἐκείνη; ἡ κυρία Βλαινβίλ; ὅλον μὲ αὐτὴν
ἔχεις νὰ κάμης, βλέπω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

ὦ! ὄχι παρὰ πολὺ. Ἐὰν ἦμην ἀνὴρ δὲν θὰ ἔχανα
δὲ αὐτὴν τὸν νοῦν μου.

ΣΑΒΙΝΥ (ἐγειρόμενος.)

Καὶ θὰ εἶχες δίκαιον, κυρία. Δὲν πρέπει ποτὲ οἱ
ἄνδρες νὰ χάνουν τὸν νοῦν των οὔτε διὰ γυναῖκα,
οὔτε διὰ βάλω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σκοπεύεις νὰ παίξης χαρτία ἀπόψε, φίλε μου;

ΣΑΒΙΝΥ.

Αἱ ἀγαπητὴ μου, τί λέγεις; Παίζει τις, ἀλλὰ
ποτὲ δὲν σκοπεύει νὰ παίξῃ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐχεις χρυσὸν εἰς τὸ θυλάκιόν σου;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἴσως. Μήπως θέλεις;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐγὼ, Θεέ μου! Καὶ τί νὰ κάμω τὰ χρήματα;

ΣΑΒΙΝΥ.

Διατί ὄχι; Τὴν μὲν θύραν σου ἀνοίγω ταχύτατα,
δὲν ἀνοίγω ὁμοίως καὶ τὰ συρτάριά σου, καὶ ἴσως τὸ
σφάλμα μου εἶναι διπλοῦν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ψεύδεσαι, Κύριε. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ παρατήρησα
ὅτι τὰ εἶχες ἀνοίξει, καὶ μὲ ἀφήκες παρὰ πολὺ
πλουσίαν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὄχι τόσο, ἀγαπητὴ μου, ἐν ὅσῳ ὑπάρχουν πτω-
χοί. Εἰξεύρω εἰς τί μεταχειρίζεσαι τὰ χρήματά σου,
καὶ σὲ ζητῶ τὴν ἀδεικνὴ νὰ μοιράζω ἐλεημοσύνας
διὰ τῶν χειρῶν σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἀγαπητὴ μου Ἑρρίκε! πόσον εὐγενῆς καὶ καλῆς
εἶσαι! Εἰπέ με σὲ παρακαλῶ. Ἐνθυμεῖσαι μίαν ἡμέ-
ραν, ὅτε εἶχες μικρὸν χρῆμα νὰ πληρώσης, καὶ πα-
ρеспонεῖσαι ὅτι δὲν εἶχες πουγγίον;

ΣΑΒΙΝΥ.

Πότε; Ἄ! ἔχεις δίκαιον. Τῇ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅ-
ταν ἐξέρχεται κανεὶς εἶναι ἀνυπόφορον νὰ ἐμπι-
στεύεται εἰς θυλάκια ὀλίγον στερεά . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σ' ἀρέσκει πουγγὶ κόκκινον μὲ ταινίαν μαύρην;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὄχι, δὲν ἀγαπῶ τὸ κόκκινον. Ἀλλὰ! μ' ἐνθυ-
μίζεις ὅτι ἔχω ἴσα ἴσα ἐδῶ χρεοσὶνὸν ἀκόμη σακ-
κούλιον εἶναι δῶρον. Πῶς σὲ φαίνεται; Εἶναι νό-
στιμον;

(Ἐξάγει βαλάντιον ἐκ τοῦ θυλακίου του.)

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄς ἰδῶμεν δειξέ με το.

ΣΑΒΙΝΥ.

Λάβε.

(Τῇ δίδει τὸ βαλάντιον. Ἡ Ματθίλδη τὸ παρατηρεῖ καὶ
ἴπεται τὸ ἀποδίδει.)

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶναι ωραιότατον. Τί χρῶμα ἔχει;

ΣΑΒΙΝΥ (γελῶν.)

Τί χρῶμα; Θαυμασιά ἐρώτησις.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐκκαμα λάθος . . . Θέλω νὰ εἶπω . . . Ποῖος σὲ
τὸ ἔδωκε;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! εἶναι νοστιμώτατον! εἰς τὴν τιμὴν μου! ἡ
ἀλλοπροσύνη σου εἶναι ἀξιολάτρευτος.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ (ἀναγγέλλων).

Ἡ Κυρία Λερού.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶπα κάτω ὅτι δὲν δέχομαι.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὄχι, ὄχι ἄς ἔλθῃ. Διὰ τί νὰ μὴ τὴν δεχθῆς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τέλος πάντων, κύριε, αὐτὸ τὸ πουγγί, εἰμποροῦ-
μεν νὰ μάθωμεν τὸ ὄνομα ἐκείνης ἢ ὅποια τὸ ἐ-
πλαξε;

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, ΣΑΒΙΝΥ, ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΟΥ (ἐν στολῇ χοροῦ.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅρισατε, κυρία, ὀρίσατε παρακαλῶ. Ἐρχεσθε εἰς
θαυμασίαν ὥραν. Ἡ Ματθίλδη εἶπε πρὸ ὀλίγου μίαν
ἀπροσεξίαν, ἢ ὅποια, τῇ ἀληθείᾳ, ἔχει τὴν ἀξίαν
της. Φαντασθῆτε ὅτι τῇ δεικνῶ αὐτὸ τὸ πουγγί . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ! εἶναι ἀρκετὰ νόστιμον. Νὰ ἰδῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τῆ δεικνύω αὐτὸ τὸ πουγγί· τὸ παρατρεῖ, τὸ ψάσει, τὸ γυρίζει καὶ ἐν ᾧ μὲ τὸ ἀποδίδει, εἰξεύρετε τί μὲ λέγει; Μὲ ἐρωτᾷ τί χρῶμα ἔχει!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αἶ πολὺ καλὰ! εἶναι γλαυκόν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Βεβαίως . . . Ἀναντιρρήτως . . . δι' αὐτὸ δὲ ἡ ἐρώτησις εἶναι νόστιμος . . . ἔχει τὸν τόπον τῆς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Θαυμάσια. Καλὴ ἐσπέρα, ἀγαπητῆ μου Ματθίλδη ἔρχεσαι ἀπόψε εἰς τὴν πρεσβείαν;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὅχι, θὰ μείνω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀλλὰ δὲν γελάτε διὰ τὴν ἱστορίαν μου;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐξ ἐναντίας. Καὶ ποῖος ἔκαμεν αὐτὸ τὸ πουγγί; Ἄ! τὸ ἀναγνωρίζω, ἡ Κυρία Βλαινβίλ. Πῶς! τῷ ὄντι δὲν μετακινεῖσθε;

ΣΑΒΙΝΥ. (ἀποτόμως.)

Καὶ πόθεν τὸ γνωρίζετε, παρακλῶ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἰσα, ἴσα ἀπὸ τὸ χρῶμα. Τὸ εἶδα συρόμενον ἐδῶ κ' ἐκεῖ αἰῶνας δλοκλήρους· παρῆλθαν ἑπτὰ ἔτη ἕως οὐ τελειώσῃ, καὶ φαντασθῆτε εἰς πόσους διαδοχικῶς προωρίσθη κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἐδόθη κατὰ διάνοιαν εἰς τρία πρόσωπα γνωστά μου. Κατέχετε θησαυρὸν, κύριε Σαβινὺ, ἀληθῆ κληρονομίαν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε καὶ ἄλλο πουγγί εἰς τὸν κόσμον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι· ἀλλὰ μόνον ἐν κυανόχρουν πουγγί ὑπάρχει. Πρῶτον ἐγὼ τὸ κυανοῦν τὸ ἀπαστρέφομαι· δὲν ἔχει σημασίαν, εἶναι ἀνόητον χρῶμα. Ἀδύνατον ν' ἀπατηθῶ εἰς τοιοῦτο πρᾶγμα· ἀρκεῖ ὅτι τὸ εἶδα μίαν φοράν. Ὅσον λατρεύω τῆς πασχαλιᾶς τὸ χρῶμα, τόσον μισῶ τὸ κυανοῦν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σημαίνει τὴν σταθερότητα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ! πᾶ! εἶναι τὸ χρῶμα τῶν κουρέων. Περαιστική ἔρχομαι, καθὼς βλέπεis, εἶμαι ἐν μεγάλῃ στολῇ· πρέπει νὰ φθάσω ἐνωρίς εἰς τὸν χορὸν, διότι εἶναι τόσον πλήθος, ὥστε φοβοῦμαι μὴ πάθω τίποτε. Διατί λοιπὸν δὲν ἔρχεσαι; Δὲν θέλω νὰ λείψω καὶ ἂν χαλάσῃ ὁ κόσμος.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Δὲν μὲ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ τώρα εἶναι ἀργά.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν βεβήνεσαι. Ἐχεις ὄλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν. Κωδωνίζω, ζητεῖς ἐν φόρεμα, διώκομεν τὸν Κύριον Σαβινὺ μὲ τὸ μικρὸν του ἐπιπλον, σὲ κτενίζω, σ' ἐμπήγω δύο λουλουδάκια καὶ σὲ ἀπάγω εἰς τὴν ἀμαξίαν μου. Λοιπὸν συναινεῖς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὅχι ἀπόψε· θὰ μείνω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ ἀπεφάσις! Ἐκ προμελέτης λοιπὸν; Κύριε Σαβινὺ, ἐπάρτε τὴν.

ΣΑΒΙΝΥ (ἐηρῶς.)

Δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τῶν ἄλλων τὰς ὑποθέσεις.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἢ! ᾧ! ἀγαπάτε τὸ κυανοῦν, ὡς φαίνεται. Ἄκουσε λοιπὸν· εἰξεύρεις τί θὰ κάμω; Δός με τσαύ καὶ μένω ἐδῶ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Πόσον καλῆ εἶσαι, ἀγαπητῆ μου Ἔρνεστίνα! Ὅχι, δὲν θέλω νὰ ἀφαιρέσω ἀπὸ τὸν χορὸν τὴν βασιλισσάν του. Πήγαινε νὰ χορεύσῃς ἕνα στρόβιλον καὶ ἐμπανέρχεσαι εἰς τὰς ἑνδεκα εἰὰν τὸ ἐνθυμηθῆς· θὰ ἑμιλήσωμεν μόναι πλησίον τῆς ἐστίας ἀφ' οὗ ὁ Κύριος Σαβινὺ μᾶς ἐγκαταλείπει.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐγὼ! Ὅχι· διόλου δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ ἐξέλθω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λοιπὸν! ἀπεφασίσθη, σὰς ἀφίνω. Ἀλήθεια ἔμαθες τὰ δυστυχήματά μου; Ἐληστεύθην ὅπως εἰς δάσος.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐληστεύθης! τί ἐννοεῖς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τέσσαρα φορέματα, ἀγαπητῆ μου, τέσσαρες ἀγγελοι, τὰ ὅποια μὲ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ Λονδίνον, ἐχάθησαν εἰς τὸ τελωνεῖον. Ἐὰν τὰ ἐβλεπες, εἶναι ἀξιοθρήνητον. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ἐν πράσινον καὶ ἐν τριανταφυλλί! . . . Ὁραιότερα φορέματα ἀδύνατον νὰ γένουν ποτέ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὲ λυποῦμαι εἰλικρινῶς. Τὰ κατέσχον λοιπὸν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι διόλου. Ἄν ἦτο μόνον αὐτὸ, θὰ ἐφώναζα τόσον ὥστε νὰ μὲ τὰ ἀποδώσουν, διότι εἶναι δολοφονία. Μένω γυμνὴ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι. Φαντάσου ὅτι μὲ κατετρύπησαν τὰ φορέματά μου. Ἐχῶσαν ἐν σίδηρον δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῦ εἰς τὴν κάσσαν, καὶ ἔκαμαν εἰς τὰ φορέματα τρύπας ὅπου χωρεῖ δάκτυλον. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν μὲ τὰ ἔφεραν χθὲς ἐν ᾧ ἐπρογευματίζα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μήπως ὑπῆρχε καὶ κἀνὲν κυανόχρουν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ὄχι, κύριε, οὐδὲ ἴχνος. Ἰγίαινε, ἀγαπητή μου· μόνον θὰ ἐμφανισθῶ. (Μὲ φαίνεται ὅτι ἔχω τὴν δωδεκάτην κταρῶσιν τοῦ χειμῶνος· τῶρα θ' ἀρπάζω τὴν δεκάτην τρίτην. Ἄμα ὡς τελειώσω, τρέχω εὐθὺς καὶ βυθίζομαι εἰς τὰς πολυθρόνας σου. Ὀμιλοῦμεν περὶ τελωνεῖου, περὶ κουρελλιῶν, αἱ; Ὄχι, ἐπειδὴ εἶμαι μελαγχολική, θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ αἰσθηματικῆς. Τέλος πάντων ἀδιάφορον! Καλὴν νύκτα, κύριε οὐρανόχρωμε . . . Ἐάν με προπέμψετε, δὲν ἐπανέρχομαι.)

(*Ἐπεται συνέχεια.*)

2.

ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνήχ. 186 φολιάδ. 388.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΣΑΒΙΝΥ, ΜΑΤΘΙΑΔΗ,

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί ἐλαφρὸν κεφάλι αὐτῆς τῆς γυναικός! καλὰ ἐκλέγεις τὰς φίλας σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὺ ἠθέλησες νὰ ἀναστῇ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Στοιχηματίζω ὅτι πιστεύεις ὅτι ἡ κυρία Βλαινβίλ ἐπλεξε τὸ πουγγί μου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Δὲν τὸ πιστεύω, ἀφοῦ σὺ λέγεις τὸ ἐναντίον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ πιστεύεις.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Καὶ διατί εἶσαι βέβαιος;

ΣΑΒΙΝΥ.

Διότι γνωρίζω τὸν χαρακτῆρά σου. Ἡ κυρία Λερπὴ εἶναι τὸ μαντεῖόν σου! Ἄλλὰ εἶναι γελοία ἰδέα,

(α) Δὴτ. σελ. 272 ἐπ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Δὲν ἀξίζω αὐτὸν τὸν ὥραϊον ἔπαινον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὦ! τὸν ἀξίζεις, καὶ σὲ προτιμῶ εἰλικρινῆ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου παρὰ ὑποκρινομένην.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄλλ' ἂν δὲν τὸ πιστεύω δὲν δύναμαι νὰ ὑποκριθῶ ὅτι τὸ πιστεύω διὰ νὰ σὲ φανῶ εἰλικρινής.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σὲ λέγω ὅτι τὸ πιστεύεις· εἶναι ζωγραφημένον εἰς τὸ πρόσωπόν σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἀφοῦ πρέπει νὰ τὸ εἶπῶ διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, λοιπὸν! μάλιστα τὸ πιστεύω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τὸ πιστεύεις; καὶ ἂν ἦτο ἀλήθεια τί κακὸν βλέπεις;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Κάνεν, καὶ ἐπομένως περιττὸν νὰ τὸ ἀρνηθῆς.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· αὐτὴ τὸ ἐπλεξε.—Καλὴ νύκτα· θὰ ἐπιστρέψω ἴσως μετ' ὀλίγον διὰ νὰ πῶμεν τὸ τσαί μὲ τὴν φίλην σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐρρίσκε, μὴ με ἐγκαταλείπεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί ἐνοεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Μήπως εἶμεθα μαλλωμένοι; Δὲν βλέπω τίποτε ἀπλούστερον μὲ πλέκουν ἐν πουγγί καὶ τὸ κρατῶ μὲ ἐρωτᾶς ποῖος τὸ ἐπλεξε καὶ σὲ τὸ λέγω. Δὲν βλέπω πούποτε μάλ्लωμα.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Καὶ ἂν σ' ἐζήτουν τὸ πουγγί, θὰ μὲ τὸ ἐθυσίαζες;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἴσως. Ἄλλ' εἰς τί θὰ σ' ἐχρησίζεμε;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄδιόφορον σὲ τὸ ζητῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν τὸ ζητεῖς, ὑποθέτω, διὰ νὰ τὸ κρατῆς· θέλω νὰ μάθω τί θὰ τὸ κάμης.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Θὰ τὸ κρατῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄδύνατον! θὰ κρατῆς πουγγί πλεγμένον ἀπὸ τὴν κυρίαν Βλαινβίλ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Καὶ διατί ὄχι, ἀφ' οὗ τὸ κρατεῖς σὺ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁραῖος λόγος! ἐγὼ δὲν εἶμαι γυνή.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Λοιπὸν, ἂν δὲν τὸ μεταχειρισθῶ, θὰ τὸ ρίψω εἰς τὴν φωτιάν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! Ἄ! τώρα τέλος πάντων εἶσαι εἰλικρινής.
Λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰλικρινῶς τὸ κρατῶ, μὲ τὴν ἀ-
δειάν σου.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Εἶσαι ἐλεύθερος βεβαίως· ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι μετὰ
λύπης σκέπτομαι ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἰξεύρει ποῖα σὲ
τὸ ἐπλεξε καὶ ὅτι τὸ δεικνύεις παντοῦ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τὸ δεικνύω! ὡς ἂν ἦτον τρίπαιον!

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Ἄκουσέ με σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄρες τὴν χειρὰ
ἱσου εἰς τὴν χειρὰ μου. Μὲ ἀγαπᾶς, Ἐρρίκε; Ἄπο-
κρίσου.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ ἀκούω.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Σὲ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶμαι ζηλότυπος, ἀλλ' ἂν μὲ
δώσης φιλικῶς αὐτὸ τὸ πουγγί, θὰ σ' εὐχαριστήσω
ἐκ βάθους καρδίας. Σὲ προτείνω μικρὸν ἀντάλλαγμα,
καὶ πιστεύω, ἐλπίζω τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν θὰ ζη-
μιωθῆς.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄς ἴδωμεν τὴν ἀλλαγὴν σου· τί εἶναι;

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Ἄν ἐπιμένῃς σὲ τὸ λέγω. Ἄλλ' ἂν μ' ἔδιδες πρῶ-
τον τὸ πουγγί, θὰ ἔμην εὐτυχιστάτη.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅχι.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Ἐρρίκε, σὲ παρακαλῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅχι.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Σὲ ἱκετεύω γονυπετής.

(κύπτει.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Σηκώσου, Ματθίλδη, σὲ παρακαλῶ κ' ἐγὼ γνω-
ρίζεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν ὑπο-
φέρω νὰ ταπεινοῦνται τις καὶ πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ
προκειμένου. Παρὰ πολὺ ἐπιμείναμεν εἰς παιδαριῶ-
δες πρᾶγμα· ἂν τὸ ἐζήτεις σπουδαίως θὰ ἔρριπτον
ἐγὼ μόνος μου εἰς τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ σακκούλιον καὶ
δὲν εἶχον ἀνάγκην ἀνταλλάγματος. Σηκώσου λοιπὸν
καὶ ἄς μὴ γείνη πλέον περὶ τούτου λόγος. Ὑγίαινε,
ἐπανέρχομαι μετ' ὀλίγον. Σ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

3. ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνέχ. Ἰδε φιλιάδ. 383, 386.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, μόνη.

Ἄφ' οὐ δὲν ἔχω ἐκεῖνο, θὰ κάσσω λοιπὸν τὸ ἄλλο.
(Διευθύνεται πρὸς τὸ γραφεῖον αὐτῆς καὶ εἰσάγει τὸ βα-
λάντιον ὑπερ' ἐπιπέην.)

Ἄθλιον, σὲ ἠσπαζόμεν πρὸ ἐλίγου καὶ ἐνθυμεῖσαι
τι σ' ἔλεγα; Φθάνομεν ἀργά, καθὼς βλέπεις. Δὲν
σε θέλει, οὐδ' ἐμὲ πλέον θέλει.

(Ἠλυσιάζει πρὸς τὴν ἐστίναν.)

Τί παραρροσύνη νὰ κατασκευάζῃ τις ὄνειρα! Δὲν
πραγματοποιῶνται ποτέ. Διὰ τί αὐτὸ τὸ ἐπαγωγόν,
αὐτὸ τὸ ἀκατανίκητον θέληγητρον, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ
μετ' ἀγάπης προσκολλώμεθα εἰς μίαν ἰδέαν; Διὰ τί
ἔχομεν τόσην εὐχαρίστησιν ἀκολουθοῦσαι αὐτὴν,
ἐκτελοῦσαι αὐτὴν ἐν τῷ κρυπτῷ; Πρὸς τί ἔλα ταῦ-
τα; διὰ νὰ κλαίωμεν κατόπι. Τί λοιπὸν ζητεῖ ἡ
ἀνελεῆς τύχη; Ποῖκι φροντίδες, ποῖαι δεήσεις
ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ εὐδωθῇ ἡ ἀπλουστέρα εὐχὴ, ἡ

Ισχυρότερη ἐλπίς; Ἐχεις δίκαιον, κύριε κόμη, ἐπιμένω εἰς παιδαριώδες πρᾶγμα, ἀλλὰ μοι ἦτο γλυκαῖα ἢ ἐπιμονή μου· καὶ σὺ, ὁ τόσοσ ὑπερήφανος ἢ τόσοσ ἄπιστος, δὲν θὰ ἔχανες πολὺ ἂν προσεμειδίας εἰς τὸ παιδαριώδες αὐτό. Ἄ! δὲν με ἀγαπᾷ πλέον, δὲν με ἀγαπᾷ. Σὲ ἀγαπᾷ, κυρία Βλαυνίλ!

(Κλαίει.)

Αἶ, ἄς τὸ λησμονήσωμεν πλέον. Ἄς ρίψω αὐτὸ τὸ σκλάθουρμα, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε τὴν ἰκανότητα νὰ φθάσῃ ἐν καιρῷ ἂν τὸ ἐδίδα εἰς αὐτὸν ἀπόψε, θὰ τὸ ἔχανεν ἴσως κύριον. Ἄ! ἀνευ ἀμφισβολίας· θὰ ἄφιν' ἐρόμμενον τὸ εἰδικόν μου πουγγίον ἐπὶ τῆς τραπέζης σου, ἀγνοῶ ποῦ, εἰς τὰ πικλιόχαρτά σου, ἐν ᾧ τὰ ἄλλο τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ, καὶ ἐν ᾧ παίξει αὐτὴν τὴν στυγμὴν, τὸ σύρει ὑπερήφανος, τὸ ἐξ-απλόνει, τὸν βλέπω, ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος τῆς τραπέζης καὶ κροταλίζει τὸν χρυσοὺν τὸν ὅποιον περιέχει. . . Τχλαίπωρος ἐγὼ! ζηλοτυπῶ . . . τοῦτο μόνον μ' ἔλειπε διὰ νὰ γείνω καὶ μισητὴ.

(Κινεῖται ὅπως ρίψῃ τὸ βαλάντιον εἰς τὸ πῦρ καὶ κρατεῖται.)

Ἀλλὰ σὺ τί ἔκαμες; Διατί νὰ σε καταστρέψω, ἐλεεινὸν ἔργον τῶν χειρῶν μου; τί πταίεις; ἀνέμενες, ἠλπίζεις καὶ σὺ; Τὰ χλωρὰ σου χρώματα δὲν ὠχρίασαν κατὰ τὸν σκληρὸν τοῦτον διάλογον. . . Μ' ἀρέσκεις, αἰσθάνομαι ὅτι σὲ ἀγαπῶ. . . Εἰς τὸ εὐθραστον τοῦτο πλέγμα ὑπάρχουν δεκαπέντε ἡμέραι τῆς ζωῆς μου! Ἄ! ὄχι, ὄχι, ἡ χεὶρ ἤτις σὲ ἐπλασε δὲν θὰ σὲ καταστρέψῃ. Θέλω νὰ σὲ διατηρήσω, θέλω νὰ σὲ τελειώσω· θὰ σ' ἔχω φυλακτήριον καὶ θὰ σὲ φέρω ἐπὶ τῆς καρδίας μου· θὰ μ' εὐχαριστῆς καὶ θὰ μὲ βλάπτῃς ἐνταυτῷ· θὰ μὲ ἀνευθυμίζῃς τὸν ἔρωτά μου πρὸς αὐτὸν, τὴν λήθην σου, τὰς φαντασιοκοπίαις σου, καὶ τίς εἰξεύρει; κεκρυμμένον ἐδῶ, ἴσως ἐπανεῖλθῃ καὶ σὲ ζητήσῃ.

Κάθηται καὶ προσαρτᾷ τὴν ἐλλείπουσαν βάλανον.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΝΑΤΘΙΔΑΗ, ἢ ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ἔπισθεν τῆς σκηνῆς.

Κανεὶς ποῦποτε! τί σημαίνει τοῦτο; ἐμβραίνεις ἐδῶ ὅπως εἰς μύλον.

(Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ κράζει γελῶσα.)

Ἡ Κυρία Λερύ!

(Εἰσέρχεται καὶ ἡ Μαθίλδη ἐγειρεται.)

Καὶ πάλιν, καλὴ ἑσπέρα, ἀγαπητὴ μου· ποῦ ὑπνρέτης εἰς τὴν οἰκίαν σου; τρέχω ἀπὸ περάτων εἰς περάτων διὰ νὰ εὔρω ἕνα ἄνθρωπον. Ἄ! εἶμαι κατὰκόπος!

(Κάθηται.)

ΜΑΘΙΔΑΗ.

Καὶ ὁ χορὸς ἦτον ὠραῖος;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ! Θεέ μου, ὁ χορὸς! ἀλλὰ δὲν ἔρχομαι ἀπὸ ἐκεῖ. Δὲν θὰ πιστεύσης τί με συνέβη.

ΜΑΘΙΔΑΗ.

Δὲν ὑπῆγες λοιπόν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μάλιστα, ὑπῆγα, ἀλλὰ δὲν ἐμβῆκα. Εἶναι κωμικώτατον. Φαντάσου μίαν οὐράν, . . . μὰ μίαν οὐράν. . .

(Ἐκρηγνύεται εἰς γέλατον.)

Αὐτὰ τὰ πράγματα σὲ φοβίζου, σέ;

ΜΑΘΙΔΑΗ.

Βεβαίως· δὲν ἀγαπῶ τὰ ἀμαξοκολλήματα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἶναι ἀνυπόφορον ὅταν ἦναι τις μόνος. Εἰς μάτην ἐρώναζα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ προχωρήσῃ, δὲν ἐκινεῖτο· εἶχα ἕνα θυμόν! μὲ ἤρχετο διάθεσις ν' ἀναιθῶ εἰς τὸ κάθισμά του· σὲ βεβαίως ὅτι θὰ ἔκοπτα τὴν οὐράν των. Ἀλλ' εἶναι τόσοσ ἀνόητον νὰ μένη τις ἐκεῖ, κατχοτολισμένη, ἀπέναντι ὑγρῶν ὑαλίων! διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔβρεχει ποταμηθόν. Δισκεδάσα ἡμίσειαν ὥραν βλέπουσα πηλοπατοῦντας τοὺς διαβάτας καὶ ἐπειτα ἐσήμενα τὴν ὑποχώρησιν. Ἴδου ὁ χορὸς μου. — Αὐτὴ ἡ φωτιὰ μὲ κατευχαριστεῖ! αἰσθάνομαι ὅτι ἀναγεννώμαι!

(Ἡ ΜΑΘΙΔΑΗ κωδωνίζει καὶ ὁ ὑπνρέτης εἰσέρχεται.)

ΜΑΘΙΔΑΗ.

Τὸ τσάι;

(Ὁ ὑπνρέτης εἰσέρχεται.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὁ Κύριος Σαβινὺ ἔφυγε;

ΜΑΘΙΔΑΗ.

Μάλιστα· πιστεύω ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸν χορὸν, καὶ θὰ δείξῃ περισσοτέραν σου ὑπομονήν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Νομίζω ὅτι δὲν μὲ πολυαγαπᾷ, ἔστω μεταξὺ ἡμῶν.

ΜΑΘΙΔΑΗ.

Ἀπατᾷσαι, σὲ βεβαίως· μὲ εἶπεν ἑκατοντάκις ὅτι κατ' αὐτὸν εἶσαι μία τῶν ὠραιότερων γυναικῶν τῶν Παρισίων.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἀλήθεια; Εἶναι εὐγενικώτατον ἐκ μέρους του· ἀλλὰ τὸ ἀξίζω, διότι καὶ αὐτὸς ἀρέσκει εἰς ἐμέ. Μὲ δανείζεις μίαν καρφίδα;

ΜΑΘΙΔΑΗ.

Ἐχεις πλησίον σου.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αὐτὴ ἡ Παλμύρα (*) κάμνει κάτι φορέματα, δὲν

(*) Στολφοποιὸς γνωστότατος ἐν Παρισίῳ.

εισθάνεσαι τούς ἔμους σου καὶ νομίζεις πάντοτε ὅ-
τι ὄλα θὰ πέσουν. Αὐτὴ σ' ἔρραφεν αὐτὰ τὰ μανίκια ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ναί.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ἐραιότατα, πολὺ καλὰ, ὠραιότατα, τῇ ἀληθείᾳ
μόνον αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ μανίκια μ' ἀρέσκουν,
ἀλλ' ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἕως οὗ τὰ συνειθίσω
ἔπειτα νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἦναι παχυσία ἐκεί-
νη ἢ ὅποια τὰ φορεῖ, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ὁμοιάζει ζιζήκα χονδροκόρμον καὶ βραχύποδα.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐραία παραβολή.

(Φέρουσι τὸ τίτον.)

Κ. ΛΕΡΓ.

Δὲν εἶναι ἀκριβής; Παρατήρησε τὴν Κυρίαν Saint-
Ange. Ἀλλ' οὐδὲ παρὰ πολὺ ἰσχυρὴ πρέπει νὰ ἦναι,
διότι τότε δὲν μένει πλέον τίποτε. Φωνάζουν διὰ τὴν
μαρκησίαν Δ' Ἐρμῶν· ἐγὼ ἔμους νομίζω ὅτι ὁμοιά-
ζει κρεμάθραν. Ἐραία κεφαλή, ἂν θέλῃς· ἀλλὰ Πα-
ναγία ἐπὶ στυτάλης.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, γελῶσα.

Θέλεις τσαί, ἀγαπητὴ μου ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ὁμίχλην τείου καὶ νέφος γάλακτος ἐντὸς νεροῦ
ζεστοῦ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, κενόσθα τὸ τίτον.

Θὰ ὑπάγῃς αὐριον εἰς τῆς κυρίας Ἐγλύ ; Ἄν θέ-
λῃς, περῶ καὶ σ' ἐπαίρω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ἄ ! ἡ κυρία Ἐγλύ ! νὰ σου ἀλλῆ ! μὲ τὰ κανία
καὶ τὰ σγουρά της μοὶ φαίνεται ὡς ἐκεῖνα τὰ σά-
ρωθρα μὲ τὰ ὅποια καθαρίζουν τὰς ἀράχνας. Ἀλλὰ
βεβαίως θὰ ὑπάγω αὐριον.

(Μίνει.)

Ὄχι, δὲν εἰμφορῶ πηγαινῶ εἰς μουσικὴν συμ-
φωνίαν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶναι ἀληθές ὅτι εἰν' ὀλίγον ἀλλόκοτος.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ἰδέ με, σὲ παρακαλῶ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Διὰ τί ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ἰδέ με κατὰ πρόσωπον, ἐκεῖ, καλὰ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τί παράδοξον μ' εὐρίσκεις ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ἄ ! βεβαίως, ἔχεις τὰ μμάτια κόκκινα· ἔκλαυσε
πρὸ ὀλίγου, φῶς φανερόν. Τί τρέχει λοιπόν, ἀγα-
πητὴ μου Ματθίλδη ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τίποτε, σὲ βεβαιῶ. Τί θέλεις νὰ τρέχῃ ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Δὲν εἰξεύρω, ἀλλ' ἔκλαυσε πρὸ ὀλίγου. Σὲ στε-
νοχωρῶ, φεύγω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐξ ἐναντίας, ἀγαπητὴ μου, σὲ καθικεταίω νὰ
μείνῃς.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Εἰλικρινῶς ; μένω ἂν θέλῃς, ἀλλὰ θὰ μὲ ἐξομο-
λογηθῆς τὰς λύπας σου.

(Ἡ Ματθίλδη σείει τὴν κεφαλὴν.)

Ὄχι ; Τότε φεύγω, διότι ἐννοεῖς ὅτι ἀφ' οὗ δὲν
χρησιμεύω εἰς τίποτε ἀκουσίως βλάπτω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Μεῖνε ! Ἡ παρούσα σου μὲ εἶναι πολύτιμος, τὸ
πνευμά σου μὲ διασκεδάζει, καὶ ἂν εἶχα ἀληθῶς
κάμμίαν λύπην, ἢ εὐθυμία σου θὰ τὴν ἀπεδίωκα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Εἰξεύρεις, σὲ ἀγκῶ. Μὲ κρίνεις ἴσως ἐλαφρῶν·
ἀλλὰ κάμμια δὲν εἶναι τόσον σοβαρὰ ὅσον ἐγὼ διὰ
τὰ σοβαρὰ πράγματα. Δὲν ἐννοῶ παιγνίδια μὲ τὴν
καρδίαν καὶ διὰ τοῦτο φαίνομαι ὅτι δὲν ἔχω καρ-
δίαν. Εἰξεύρω τί σημαίνει ὀδύνη, μὲ τὸ ἐδίδαξαν
νεωτάτην. Εἰξεύρω ἐπίσης τί εἶναι ἡ ἐξομολόγησις
τῆς λύπης. Ἄν ὅ,τι σὲ λυπεῖ ἦναι ἐξομολογήσιμον,
ὁμίλησε μετὰ θάρρους· δὲν μὲ ὀθει περιέργεια.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὲ γνωρίζω καλὴν καὶ μάλιστα εἰλικρινεστάτην,
ἀλλὰ μὴ με ἀνγκάζῃς νὰ σὲ ὑπακούσω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ἄ ! Θεέ μου, εὔρηκα ! ἡ κυανὴ σακκοῦλα. Ἐδεί-
χθην ἀνοητοτάτη ὀνομάσασα τὴν κυρίαν Βλαινδίλ.
Ὅτε ἀνεχώρησα τὸ ἐσκέφθην . . . Μήπως ὁ Κ. Σχ-
βινὸ τὴν περιποιῆται ;

(Ἡ Ματθίλδη ἐγείρεται μὴ δυναμένη ν' ἀπαντήσῃ, ἀποστρέ-
φει τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ φέρει τὸ μανδύλιον εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Εἶναι δυνατόν ;

(Σιγῇ. Ἡ Ματθίλδη περιπατεῖ ἐπὶ τινι ἔρῳ, ἔπειτα μετα-
βαίνει καὶ κάθηται εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου. Ἡ Κυ-
ρία Λεργ φαίνεται οκνεπομένη. Ἐγείρεται καὶ πλησιάζει τῇ
Ματθίλδῃ, ἥτις τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Εἰξεύρεις, ἀγκητὴ μου, ὅτι οἱ ὀδοντοῖατροὶ σὲ
συμβουλεύουσιν νὰ φωνάζῃς, ὅταν σὲ προζητοῦν πό-
νους. Ἐγὼ σὲ λέγω· Κλαῦσε ! κλαῦσε ! Γλυκέα ἢ
πικρά, τὰ δάκρυα ἀνακουρίζουν πάντοτε.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄ Θεέ μου !

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Ἀλλ' εἶναι ἀπίστευτον, τοιοῦτον πρᾶγμα ! Δὲν

είναι δυνατόν ν' ἀγαπᾷ τις τὴν κυρίαν Βλαυνβίλ, μίαν ἀκρίστησαν, ἀπολωλὸς πρόβχτον, ἀνευ πνεύματος καὶ καλλονῆς. Δὲν εἶναι ἀξία τοῦ μικροῦ σου δακτύλου! Δὲν ἐγκταλείπει κανεὶς τὸν ἄγγελον διὰ τὸν διάβολον.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, βλοσυρομένη.

Εἶμαι βεβαία ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, εἶμαι βεβηχία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι, κόρη μου, εἶναι ἀδύνατον. Εἶναι ὀρμη, φαντασιοκοπία. Γνωρίζω τὸν Κ. Σαβινὸ περισσότερον ἢ ὅσον νομίζει· εἶναι ἀτάσθαλος (*) ἀλλ' ὄχι κακός. Παρεσύρθη; ἔκλυσες ἐνώπιόν του;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὡ! ὄχι, ποτέ!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καλὰ ἔκαμες· δὲν ἀμφισβάλλω ὅτι θὰ εὐχαριστεῖτο.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Θὰ εὐχαριστεῖτο; Θὰ εὐχαριστεῖτο νὰ με βλέπῃ κλαίουσαν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αἶ! Θεέ μου, ναί! Χθὲς ἔκλεισε τὰ εἰκοσιπέντε, ἀλλὰ γνωρίζω πολλὰ πράγματα. Πῶς συνέβησαν ὅλα αὐτά;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Μὴ . . . δὲν εἰξεύρω . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λέγε. Μὲ φοβεῖσαι; ἀμέσως σὲ καθησυχάζω. Ἄν, διὰ νὰ σὲ εὐκολύνω, πρέπη νὰ ὑποχρεωθῶ καὶ ἐγώ, σὲ ἀποδεικνύω εὐθὺς ὅτι ἔχω εἰς σὲ ἐμπιστοσύνην, καὶ σὲ ἀναγκάζω νὰ ἔχῃς καὶ σὺ εἰς ἐμέ. Εἶναι ἀνάγκη; τὸ κάμνω. Τί θέλεις νὰ μάθῃς περὶ ἐμοῦ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶσαι ἡ καλλιτέρα μου φίλη· σὲ λέγω ὅλα, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ. Δὲν πρόκειται τίποτε πολὺ σοβαρὸν, ἀλλ' ἔχω ἀνόητον κεφαλὴν ἡ ὅποια μὲ παρασύρει. Εἶχα πλέξει κρυφίως διὰ τὸν ἄνδρα μου ἕν μικρὴν πουγγίον, τὸ ὅποιον ἐσκόπευα νὰ τῷ προσφέρω σήμερον. Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν μόλις τὸν βλέπω· περὶ τὰς ἡμέρας του εἰς τῆς κυρίως Βλαυνβίλ. Προσφέρουσα εἰς αὐτὸν τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον τὸν ἐπέπληττα οὕτως εἶπεῖν μὲ γλυκύτητα διὰ τὴν ἀπουσίαν του, καὶ τῷ ἐδείκνυα ὅτι μὲ ἀρῖνει μόνην. Ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμαζόμην νὰ τῷ δώσω τὸ σακκούλιόν μου, ἔσυρε τὸ ἄλλο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἀλλὰ δὲν βλέπω τι ἀξίον δακρύων.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὡ! ναί, εἶναι ἀξίον δακρύων, διότι ἔκμα μίαν

(*) Il est méchant, mais il n'est pas mauvais. Οὐδεμίαν εὐραν καταλλεστότεραν τοῦ ἀτάσθαλος (ἄτασθαλος) λέξιν.
Σ. Μ.

μεγάλην ἀνοησίαν· τῷ ἐζήτησα τὴν ἄλλην σακκούλαν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αἶ! δὲν εἶναι καθόλου διπλωματικόν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὅχι, Ἐρνεστίνε, καὶ μὲ τὴν ἠρνήθη . . . Καὶ τότε . . . Ἄ! ἐντρέπομαι . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τί;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τὴν ἐζήτησα γονυπετής. Ἦθελα νὰ μὲ κάμῃ αὐτὴν τὴν μικρὰν θυσίαν, καὶ θὰ τῷ ἐδίδα τὴν εἰδικὴν μου εἰς ἀντάλλαγμα· τὸν παρεκάλεσα . . . τὸν ἰκέτευσά . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ βεβαίως δὲν ἐπέισθη. Ταλαίπωρος ἀθώα! Δὲν εἶναι ἀξίός σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄ! καὶ ὁμως, δὲν τὸ πιστεύω ποτέ!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἔχεις δίκαιον, ἐκφράζομαι κικῶς. Εἶναι ἀξίός σου καὶ σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' εἶναι ἀνὴρ καὶ ἀλαζών. Τί δυστυχία! Καὶ ποῦ εἶναι ἡ σακκούλά σου;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἴδου ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, λαμβάνουσα τὸ θαλάντιον.

Αὐτή; Ἀλλ' ἀγαπητὴ μου, αὐτὴ εἶναι ἑκατὸν φορὰς καλλιτέρα ἀπὸ τὴν εἰδικὴν του. Πρῶτον δὲν εἶναι κυανῆ, ἔπειτα εἶναι ὠραία. Δάνεισέ με τὴν, ἀναλαμβάνω νὰ τῷ τὴν καταστήσω ἀρεστήν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Προσπάθησε. Θὰ μὲ ἀποδώσῃς τὴν ζωὴν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μετὰ ἐνὸς ἔτους συμβίωσιν, εἶναι ἀνήκουστον! Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μαγεία ἐδῶ! Αὐτὴν τὴν Βλαυνβίλ μὲ τὸ λουλάκι της, τὴν ἀποστρέφομαι ἀπὸ τὰ νόχια ὡς τὴν κορυφὴν. ἔχει τὰ μμάτια καταιβασμένα πέντε πῆχεις. Ματθίλδη, θέλεις νὰ κάμῃς κᾶτι; Τί παίραζεις νὰ δοκιμάσωμεν; Ὁ σύζυγός σου ἔρχεται ἀπόψε;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Μήπως εἰξεύρω;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πῶς ἦσθε ὅτε ἀνεχώρησε;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐγὼ μὲν πολὺ λυπημένη, ἐκεῖνος δὲ πολὺ αὐστηρός!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Θὰ ἔλθῃ. ἔχεις θάρρος; Ὅταν μ' ἔρχεται μία ἰδέα, σὲ προειδοποιῶ, πρέπει ἀμέσως νὰ τὴν θέσω εἰς ἐνέργειαν· γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου, θὰ ἐπιτύχῃ.

ΜΑΤΘΙΑΛΗ.

Πρόσταξε λοιπόν, και υποτάσσομαι.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΡΥ.

Πέρασε εις τὸ δωμάτιον αὐτὸ, ἐνδύσου τυχέως, και πήδησε εις τὴν ἄμαξάν μου. Δὲν θέλω νὰ σὲ στείλω εις τὸν χορὸν, ἀλλὰ ἐπανερχομένη πρέπει νὰ φαίνεσαι ὅτι ὑπῆγες ἐκεῖ. Λέγεις και σὲ πηγαίνουν ὅπου θέλεις, εις τοὺς Ἀπομάχους, εις τὴν Βασιλίαν. Δὲν θὰ ἦναι ἴσως παρὰ πολὺ διασκεδαστικὸν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ κοιμηθῆς θὰ εἶσαι ἐκεῖ ὅσον και ἐδῶ καλὰ. Εἴμεθα σύμφωνοι; Τώρα, ἰδοὺ ἡ σακκούλά σου, τύλιξέ την εις αὐτὸ τὸ χαρτίον και ἐγὼ τὸ ἐπιγράψω. Καλὰ, ἔγινε και τοῦτο. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ λέγεις εις τὸν μικρὸν μου ὑπηρέτην και φέρει ἐδῶ αὐτὸ τὸ δέμα, τὸ παραδίδει εις ὅποιονδήποτε ὑπηρέτην ἀπαντήσῃ και ἀναχωρεῖ χωρὶς ἄλλην ἐξήγησιν.

ΜΑΤΘΙΑΛΗ.

Εἰπέ με τί θέλεις νὰ κάμῃς;

ΚΥΡΙΑ ΔΕΡΥ.

Ὅ,τι θέλω νὰ κάμω, παιδίον, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῆ, και θὰ ἴδωμεν ἂν ἦναι δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῆ. Ἄπαξ διὰ παντός, ἐμπιστεύεσαι εις ἐμέ;

ΜΑΤΘΙΑΛΗ.

Ναι, τὸ πᾶν δι' ἀγάπην του.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΡΥ.

Ἐμπρός, γρήγορα! Ἀκούω ἄμαξαν,

ΜΑΤΘΙΑΛΗ.

Εἶναι αὐτός; ἀκούω τὴν φωνὴν του εις τὴν αὐλήν.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΡΥ.

Φύγε. Ὑπάρχει ἀπ' ἐκεῖ μυστικὴ κλίμαξ;

ΜΑΤΘΙΑΛΗ.

Εὐτυχῶς ὑπάρχει. Ἀλλὰ δὲν ἐκτενίσθην· πῶς θὰ πιστεύσῃ εις τὸν χορὸν αὐτόν;

ΚΥΡΙΑ ΔΕΡΥ, ἀφαιροῦσα τὸν στέφανον τὸν ὁποῖον φέρει εις τὴν κεφαλὴν και διδουσα αὐτὸν τῇ

Ματθίλδῃ.

Ἰδοὺ, τὰ διορθόνεις καθ' ὁδόν.

(Ἡ Ματθίλδῃ εἰέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΡΥ, μόνη.

Γονυπετής! τσιαύτη γυνὴ γονυπετής! Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος τὴν ἀρνεῖται! Γυναῖκα εἴκοσι ἔτων, ὠραίων ὡς ἄγγελον! Δύστηνος κόρη, ἥτις ζητεῖ ὡς χάριν νὰ καταδεχθοῦν νὰ λάβουν ἐν ἐργόχειρόν της, ἀντὶ ἐνὸς δώρου τῆς κυρίας Βλακίβιλ! Ἀλλὰ ποία ἄβυσσος εἶναι ἡ καρδία τοῦ ἀνδρός! Ἄ! τῆ ἀληθεία! Εἴμεθα καλλίτεροι ἀπὸ αὐτούς!

(Καθῆται και λαμβάνει ἀπὸ τῆς τραπέζης ἕν φυλλάδιον. Μετὰ μίαν στιγμὴν κρούεται ἡ θύρα.)

Ἐμπρός.

(Ἔπεται συνέχεια.)

4. ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνέχ. Ἰδ. φυλλῶδ. 385, 386 καὶ 387.)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ΣΑΒΙΝΥ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ἀναγνώσκουσα μετ' ἄλλοφροσύνης.

Καλὴ ἡσπέρα, κύριε. Θέλετε τσαί ;
ΣΑΒΙΝΥ.

Σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν πίνω ποτὲ.

(Κάθηται καὶ παρατηρεῖ περὶ ἑαυτὸν).

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἦτο εὐχάριστος αὐτὸς ὁ χορὸς ;
ΣΑΒΙΝΥ.

Μέτριος. Δὲν ἦσθε ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εὐγενικὴ ἐρώτησις. Ὄχι, δὲν ἤμην, ἀλλ' ἐστειλα τὴν Ματθίλδαν, τὴν ὁποίαν φαίνεται ζητοῦντα τὰ βλέμματά σας.

ΣΑΒΙΝΥ.

Παίζετε, καθὼς βλέπω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πῶς εἶπατε ; Σᾶς ζητῶ συγγνώμην. ἔχω ἐν ἄρθρον μιᾶς Ἐπιθεωρήσεως τὸ ὁποῖον μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ.

(Σιγῇ. Ὁ Σαβινὸς, ἀνήσυχος, ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀληθῶς ἡ Ματθίλδη εἶναι εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Βεβαίως· βλέπετε ὅτι τὴν περιμένω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Παράδοξον ! δὲν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ ὅτε τῇ ἐπρόκειτο νὰ τοῦτο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πιθανῶς ἤλλαξε γνώμην.

ΣΑΒΙΝΥ.

Διατί δὲν ὑπῆγε μαζί ἡ σας ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Διότι ἐβαρυνόμην.

ΣΑΒΙΝΥ.

Καὶ ὑπῆγε χωρὶς ἄμαξάν ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὄχι, τῇ ἐδάνεισα τὴν εἰδικὴν μου. Ἀναγνώσατε αὐτὸ, κύριε Σαβινύ ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ποῖον ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν τῶν δύο Κόσμων, ἐν ἄρθρον ὡραιότατον τῆς Κυρίας Σάνδ περὶ οὐραγγουτάγγων.

ΣΑΒΙΝΥ.

Περὶ ; . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Περὶ οὐραγοουτάγγων. Ἄ! ἀπατώμαι, δὲν εἶναι εἰδικόν τις, τὸ ἄλλο εἶναι εἰδικόν τις εἶναι νοστιμώτατον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν ἔννοῶ αὐτὴν τὴν ἰδέαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν χωρὶς νὰ μὲ προϊδοποιήσῃ. Τουλάχιστον ἡδυγάμην νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἀγαπάτε τὰ μυθιστορήματα τῆς Κυρίας Σάνδ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅχι, διόλου. Ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶναι ἐκεῖ, πῶς γίνεσθαι νὰ μὴ τὴν ἴδω;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ποίαν; τὴν Ἐπιθεώρησιν; Ἦτο ἐκεῖ ἐπάνω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μὲ περιγελάτε, κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἰσως κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σὰς ὁμιλῶ περὶ τῆς γυναικὸς μου.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ μήπως μὲ τὴν ἐδώκατε πρὸς φύλαξιν;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐχετε δίκαιον, εἶμαι πολὺ γελοῖος; πηγαίνω ἀμέσως εἰς ἀναζήτησίν τῃς.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πᾶ! θὰ περιπλεχθῆτε εἰς τὴν οὐράν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τῷ ὄντι. Καλλίτερα νὰ περιμεινῶ . . . καὶ θὰ περιμεινῶ.

(Πησιάζει εἰς τὴν ἐστίαν καὶ κάθηται).

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ἐγκαταλείπουσα τὸ βιβλίον.

Εἰξεύρετε, κύριε Σαβινύ, ὅτι ἀπορῶ πολὺ μὲ ὑμᾶς; Ἐνόμιζα ὅτι ἐλέγατε ὅτι ἀφίνετε τὴν Ματθίλδην ἐντελῶς ἐλευθέραν, καὶ ὅτι ὑπάγει ὅπου θέλει.

ΣΑΒΙΝΥ.

Βεβαίως; καὶ βλέπετε τὴν ἀπόδειξιν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι, τόσον φαίνεσθε μυνηώδης.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐγὼ! Τῇ ἀληθείᾳ! καθόλου.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν σὰς κρατᾷ τὸ κάθισμα. Σὰς ἐνόμιζα ἄνθρωπον, ὁμολογῶ, καὶ, ἅς ὁμιλήσωμεν σοβαρῶς, δὲν θὰ ἐδάνειζα τὴν ἄμαξάν μου εἰς τὴν Ματθίλδην ἂν ἐγνώριζα τὰ πράγματα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι μὲ φαίνεται ἀπλούστατον καὶ σὰς εὐχαριστῶ διότι τὰ ἐκάμετε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι, ὄχι, δὲν μ'εὐχαριστᾷτε; ἐγὼ σὰς βεβαίω ὅτι εἶσθε δυσηρησθημένος. Διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἐξῆλθεν, ἐξῆλθεν ὀλίγον διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσῃ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μ'ἀρέσκει πολὺ αὐτὴ ἡ ἰδέα! Διὰτὶ δὲν με συνώδευεν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αἱ! βέβαια, αὐτὸ τῇ εἶπα. Ἀλλὰ οὕτως ἐπλάσθημεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες. Δὲν θέλομεν, καὶ ἔπειτα θέλομεν. Ὀριστικῶς, δὲν θέλετε τσαῖ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅχι, μὲ βλάπτει.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λοιπὸν, δότε με.

ΣΑΒΙΝΥ.

Πῶς, κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δότε με,

(Ὁ Σαβινύ ἐγειρεται, γαμίζει ἕνα κιαθίσκον καὶ προσφέρει αὐτὸν εἰς τὴν Κυρίαν Λερύ.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καλὰ, βάλετέ το ἐκεῖ. Ἐχομεν ὑπουργεῖον ἀπόψε;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄγνοῶ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἀλλόκοτα ξενοδοχεῖα αὐτὰ τὰ ὑπουργεῖα! Ἐμβαίουν, ἐκβαίνουν χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸν λόγον; εἶναι πομπὴ νευροσπᾶστων.

ΣΑΒΙΝΥ.

Πίστε λοιπὸν τὸ τσαῖ σας, ἐκρῶσε πλέον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν ἐβάλετε ἀρκετὴν ζάχαριν. Βάλετέ με ἓν ἢ δύο κομμάτια.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅπως ὀρίζετε, ἀλλὰ δὲν θ' ἀξίζη τίποτε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καλὰ. Τώρα, ἀκόμη ὀλίγον γάλα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶσθε εὐχαριστημένη;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Σταλάξατε καὶ ὀλίγον ζεστὸν νερόν. Ἐγίνε; Δότε μὲ το.

ΣΑΒΙΝΥ, πρὸς τὸν κιαθίσκον.

Ἴδου αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀξίζη τίποτε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πιστεύετε; Εἶσθε βέβαιος;

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ διὰτὶ δὲν θ' ἀξίζη;

ΣΑΒΙΝΥ.

Διότι εἶναι παγωμένον καὶ παραπολὺ γλυκὺ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λοιπὸν, ἀφ' οὗ δὲν ἀξίζει τίποτε, αὐτὸ τὸ τσαῖ, χύτατέ το.

(Ὁ Σαβινύ ἔρθεις κρατᾷ τὸν κιαθίσκον. Ἡ Κυρία Λερύ τὴν παρατηρεῖ γελῶσα.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ! Θεέ μου! πόσον μὲ διασκεδάζετε! Δὲν εἶδα ποτὲ τίποτε τόσον κατηρῆς.

ΣΑΒΙΝΥ, ἀπαυδήσας, χύνει τὸ πῦρ εἰς τὸ πῦρ. ἔπειτα δὲ διασκαλίζεται τὸ θαμάτιον καὶ λέγει μεθ' ἑαυτῆς θυραρρεσκίαις:

Τῆ ἀληθείᾳ εἶναι ἀληθῆς, εἴμικι βλάξ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν σὰς εἶδα ποτὲ ζηλότυπον, ἀλλ' εἴσθε ἄλλος ὀθέλλος.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅχι, διόλου δὲν ἀγαπῶ οὐτ' ἐγὼ νὰ στενοχωρῶμαι οὔτε νὰ στενοχωρῶ τοὺς ἄλλους εἰς τίποτε. Πῶς θέλετε νὰ εἴμαι ζηλότυπος;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἀπὸ φιλαυτίας, καθὼς ὅλοι οἱ ἄνδρες.

ΣΑΒΙΝΥ.

Πῆ! γυναικεῖα λόγια. Λέγετε « Ζηλότυπος ὑπὸ φιλαυτίας, » διότι ἡ φράσις αὕτη εὐρίσκεται κατασκευασμένη καὶ ἑτοιμος, ὅπως λέγομεν « Εἴμαι ταπεινότατος δούλος σας. » Ὁ κόσμος δεινύεται πολὺ ἄδικος πρὸς τοὺς ταλαιπώρους συζύγους.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι, τόσον ὅσον πρὸς τὰς ταλαιπώρους γυναῖκας.

ΣΑΒΙΝΥ.

ὦ! τῆ ἀληθείᾳ μάλιστα. Τὰ πάντα εἶναι σχετικά. Εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ζῶσιν ὅπως ἡμεῖς; Τοῦτο εἶναι ἀνοησία προφανής. Ἰπάρχουν πλήθος πράγματα σοβαρώτατα μὲν δι' αὐτάς δι' ἓνα ὅμως ἄνδρα ἐντελῶς ἀσήμαντα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μάλιστα, αἱ φαντασιοκοπία, παραδείγματος χάριν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Διατί ὄχι; Ναί, μάλιστα, αἱ φαντασιοκοπία. Εἶναι βέβαιον ὅτι εἰς τὸν ἄνδρα ἐπιτρέπονται, καὶ αἱ γυναῖκες...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

ἔχουν ἐνίοτε. Μήπως νομίζετε ὅτι τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα εἶναι περίεργον προφυλάττον ἀπὸ τὰς φαντασιοκοπίας;

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι φραγμὸς ὀφείλων νὰ τὰς ἐμποδίζῃ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἡ πέπλωμα καλύπτει αὐτάς. Ἀκούω βήματα ἢ Ματθίλδη ἐπανέρχεται.

ΣΑΒΙΝΥ.

ὦ! ὄχι δὲν εἶναι μεσονύκτιον.

(Ὁ ὑπηρέτης εἰσέρχεται καὶ δίδει δῆμα τι τῷ Κ. Σαβινύ.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί εἶναι; τί με θέλεις;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Σὰς ἔφεραν τοῦτο, Κύριε κόμη.

(ἔξέρχεται. Ὁ Σαβινύ λύει τὸ δῆμα ἔπειτα περιλαμβάνει τὸ βαλάντιον τῆς Ματθίλδης.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ ἄλλο δῶρον; Εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν, εἶναι δεινόν!

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί σημαίνει τοῦτο; Αἱ! Φραγκίσκος, αἱ! ποῖος ἔφερεν αὐτὸ τὸ δῆμα;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ εἰσέρχόμενος πάλιν.

Ὡρίσκατε;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ποῖος ἔφερεν αὐτὸ τὸ δῆμα;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ὁ θυρωρὸς, κύριε, ἀνέβη καὶ τὸ ἔφερε.

ΣΑΒΙΝΥ.

Καὶ δὲν ἔφερε μετ' αὐτοῦ ἄλλο τίποτε; κἀνὲν γράμμα;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ὅχι, κύριε.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τὸ εἶχε πρὸ πολλοῦ αὐτὸς ὁ θυρωρὸς;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ὅχι, κύριε, αὐτὴν τὴν στιγμήν τῷ ἐδόθη.

Ο ΣΑΒΙΝΥ.

Ποῖος τὸ ἔδωκεν εἰς αὐτόν;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Οὐδ' αὐτὸς γνωρίζει, ἀθθέντη.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν γνωρίζει; ἔχασες τὸν νοῦν σου; Ἀνὴρ ἢ γυνή;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Εἰς ὑπηρετῆς φορῶν στολήν, ἀλλ' ἀγνωστος εἰς αὐτόν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι κάτω αὐτὸς ὁ ὑπηρέτης;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ὅχι, κύριε, ἀνεχώρησεν ἀμέσως.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν εἶπε τίποτε;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ὅχι, κύριε.

ΣΑΒΙΝΥ.

Καλά.

(Ὁ ὑπηρέτης ἐξέρχεται.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Σὰς χαλοῦν, βλέπω, κύριε Σαβινύ. Ἄν σὰς πῖπτουν τὰ χρήματά σας εἰς τὸ ἐξῆς, δὲν πταίουν βεβηλῶς αὐτὰ αἱ κυρία.

ΣΑΒΙΝΥ.

Νὰ μὲ κρεμάσουν ἂν ἐννοῶ τίποτε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Παρακαλῶ πολὺ, μὴ προσποιήσθε ὅτι μυρίζετε γάλα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅχι, τιμῶς, δὲν μαντεύω. Ἀφεύκτως ἔγεινε λάθος.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐπιγραφή δὲν ὑπάρχει;

ΣΑΒΙΝΥ.

Τῷ ὄντι, ἔχετε δίκαιον. Παράδοξον, γνωρίζω τὸν χαρακτήρα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐπιτρέπεται νὰ ἴδω;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἴσως εἶναι ἀδιακρισία ἐκ μέρους μου νὰ σὰς τὴν

Βεῖξω, ἀλλὰ τόσῳ χειρότερον δι' ὄσους ἐκτίθενται.
Ἰδοῦ. Εἶδα βεβαίως κάπου αὐτὸ τὸ γράψιμον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Κ' ἐγὼ βεβαιότατα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σταθῆτε . . . Ὅχι ἀπατώμαι. Εἶναι ὁμαλὸν ἢ
πλάγιον;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἶναι ἀγγλικὸν καθαρὸν. Παρατηρήσατε πόσον
τὰ γράμματα αὐτὰ εἶναι λεπτά. Ὡ! ἡ κυρία εἶναι
καλῶς ἀνατεθραμμένη.

ΣΑΒΙΝΥ.

Φαίνεσθε ὅτι τὴν γνωρίζετε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, προσποιημένῃ σύγχυσιν.

Ἐγὼ! Διόλου.

(Ὁ Σαβινὸς παρατρεῖ αὐτὴν, ἀπορῶν, ἔπειτα δὲ ἐξακο-
λουθεῖ περιπατῶν.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ποῦ ἐμείναμεν λοιπὸν εἰς τὴν ὁμιλίαν τὴν ὁποίαν
εἶχομεν; — Αἶ! ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι ὠμιλοῦμεν
περὶ φαντασιοκοπίας. Αὐτὸ τὸ μικρὸν κοκκινοπούλι
ἔρχετ' ἐγκαίρως.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἴσθε μεμυημένη τὸ μυστήριον, ὁμολογήσατέ το.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἵπάρχουν ἄνθρωποι ἀνικανώτατοι. Ἄν ἤμην εἰς
τὴν θέσιν σας θὰ εἶχον ἤδη μαντεύσει.

ΣΑΒΙΝΥ.

Παρακαλῶ! φανῆτε εἰλικρινής· εἰπέτε με ποία
εἶναι;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πιστεύω ἡ Κυρία Βλαινβίλ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἴσθε ἀνηλεής, κυρία· εἰζεύρετε ὅτι θὰ μαλώ-
σωμεν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ ἐλπίζω, ἀλλ' ὅχι αὐτὴν τὴν φορὰν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄν θέλετε νὰ με βοηθήσατε νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὡραία ἐργασία! ἀφῆτε τὸ πουγγίον φαίνεσθε
ὡς νὰ μὴ εἴσθε συνειθισμένος εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἀρ-
γότερα σκέπτεσθε περὶ αὐτοῦ, τοῦλάχιστον εὐγε-
νεῖας χάριν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄν ἔχει πλέον τσάι; ἔχω ὄρεξιν νὰ πῶ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τώρα σὰς ἐτοιμάζω ἐγὼ. — Εἰπέτε ὅτι δὲν εἶ-
μι καλῆ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅσῳ περισσότερον ζῆτῶ, τόσῳ ὀλιγώτερον εὐ-
ρίσκω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ δὰ, ἔχετε ἀπόφασιν νὰ μὴ συλλογίζεσθε
ἄλλο παρὰ τὴν σκιουράν; Σὰς ἀφίνω εὐθύς με τὰ
ἑνερά σας.

ΣΑΒΙΝΥ.

Διότι τῆ ἀληθείᾳ πίπτω ἀπὸ τὰ σύννεφα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἡ Κυρία Βλαινβίλ. Ἐσκέφθη
περὶ τοῦ χρώματος τοῦ πουγγίου τῆς, καὶ μετα-
νοήσασα σὰς στέλλει ἐν ἄλλῳ. Ἡ μάλλον θέλει νὰ
σὰς δοκιμάσῃ καὶ νὰ ἴδῃ ἂν θὰ κρατῆτε αὐτὸ ἢ τὸ
εἰδικὸν τῆς;

ΣΑΒΙΝΥ.

Θὰ κρατῶ αὐτὸ ἄνευ ἀμφισβολίας. Εἶναι ὁ μόνος
τρόπος νὰ μάθω ποία τὸ ἐπλεξε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄν ἐννοῶ· εἶναι παρὰ πολὺ βαρὺ δι' ἐμέ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἵποθέτω ὅτι ἡ ἀποστείλασα αὐτὸ τὸ βλέπει αὐ-
ριον εἰς τὰς χεῖράς μου· πιστεύετε ὅτι θὰ ἀπατηθῶ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, γελῶσα.

Ἄ! εἶναι παρὰ πολὺ· δὲν εἶμπορῶ νὰ κρατηθῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μήπως εἴσθε σεις;

(Σιγῆ.)

(Ἔσεται τὸ τέλος.)

5. ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνέχ. καὶ τέλος. Ἴδε φυλλάδ. 388, 386, 387 καὶ 390.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἴδού τὸ τέϊόν σας κατασκευασμένον ὑπὸ τῆς
λευκῆς μου χειρός· θὰ ἦναι καλλίτερον ἐκείνου τὸ
ἔπιον μὲ καταρθώσατε πρὸ ἔλιγου. Πάσατε τέλος
πάντων νὰ μὲ κυττάζετε. Μήπως μὲ ἐκλαμβάνατε
ὡς ἀνώνυμον γράμμα;

ΣΑΒΙΝΥ.

Σας εἶσθε κἀνεὶς ἀπεισμός. Ὑπάρχει ἐδῶ συνω-
μοσία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μία μικρὰ συνωμοσία ἀρκετὰ κκλὰ πλεγμένη.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁμολογήσατε ὅτι μετέχετε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὁχι.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σας παρακαλῶ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὁχι, ὀχι.

ΣΑΒΙΝΥ.

Σας ἱκετεύω!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Σας τὸ λέγω ἂν γονατίσετε καὶ τὸ ζητήσατε.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄν γονατίσω; Ὅσον θέλετε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λοιπὸν ἐμπρός!

ΣΑΒΙΝΥ.

Σπουδαίως;

(Γονυπατεῖ, γελῶν, πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Κυρίας Λερού.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ἤρως.

Μ' ἀρέσκει αὐτὴ ἡ θέσις, σας ἀρμύζει πολὺ· ἀλλὰ
σας συμβουλεύω νὰ σηκωθῆτε διὰ νὰ μὴ με συγκι-
νῆσατε ὑπὲρ τὸ δέον.

ΣΑΒΙΝΥ, ἐγειρόμενος.

Λοιπὸν δὲν θὰ εἶπατε τίποτε, αἱ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἔχετε τὴν κυανῆν σακκούλαν;

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν εἰδεύρω, νομίζω ὅτι τὴν ἔχω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Δότε μὲ τὴν καὶ θὰ σας εἶπω
ποῖος ἐπλεξε τὴν ἄλλην.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τὸ γνωρίζετε λοιπὸν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μάλιστα, τὸ γνωρίζω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι ἔργον γυναικός;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐκτός ἂν ἦναι ἀνδρός, δὲν βλέπω . . .

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἦθελα νὰ εἶπω· εἶναι ἔργον ναστίμου γυναικός;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Γυναικός ἡ ἔποικα καθ' ὑμᾶς εἶναι μία ἐκ τῶν νο-
στιμωτέρων γυναικῶν τῶν Παρισίων.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι μαύρη ἢ ξανθὴ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Κυανῆ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ποῖον εἶναι τὸ ἀρχικὸν γράμμα τοῦ ὀνόματός της;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν συγκατατίθεσθε εἰς τὴν πρότασίν μου; Δότε
μὲ τὸ σακκούλιον τῆς κυρίας Βλαινβίλ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι κοντὴ ἢ ὑψηλὴ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ σακκούλιον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰπέτε με τοῦλάχιστον ἂν ἔχη μικρὸν τὸν πόδα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ σακκούλιον ἢ θάνατος!

ΣΑΒΙΝΥ.

Θὰ μὲ εἶπατε τὸ ὄνομα ἂν σας δώσω τὸ σα-
κούλιον;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μάλιστα.

ΣΑΒΙΝΥ, ἐξάγων τὸ κυανῶν βαλάντιον.

Λόγον τιμῆς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λόγον τιμῆς.

ΣΑΒΙΝΥ, φαίνεται δισταζων. Ἡ Κ. Λερὺ τείνει τὴν χεῖρα·
ἐκείνος δὲ τὴν παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς. Αἶφνης κάθεται πλη-
σίον αὐτῆς, καὶ λέγει εὐθόμως·

Ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ φαντασιοκοπίας. Ὁμολογεῖ-
τε λοιπὸν ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ ἔχουν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ ἐρωτᾶτε ἀκόμη;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι καθ' αὐτό· ἀλλὰ δύναται νὰ συμβῆ ὥστε ἄν-
θρωπος νομφευμένος νὰ ἔχη δύο τρόπους τοῦ ὁμι-
λεῖν, καὶ μέχρι τινὸς δύο τρόπους τοῦ πράττειν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λοιπὸν! καὶ ἡ συμφωνία μας διελύθη ὡς κα-
πνός; ἐνόμιζα ὅτι εἶχε κλεισθῆ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁ ἔγγαμος δὲν παύει νὰ ᾔναι ἀνὴρ ἢ εὐλογία δὲν τὸν μεταμορφώνει, ἀλλὰ τὸν ἀναγκάζει ἐνίοτε ν' ἀναλαμβάνῃ καὶ προσποιεῖται πρόσωπόν τι. Εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, τοῦτο μόνον πρόκειται νὰ γνωρίσωμεν, πρὸς ποῖον ἀποτείνονται οἱ ἄνθρωποι ἔταν ὀμιλῶσιν, ἂν ὀμιλῶσι κατ' ἀλήθειαν ἢ κατὰ τὸ παραδεδογμένον, ἂν ἀποτείνωνται πρὸς τὸ πρόσωπον ἢ πρὸς τὸ προσωπεῖον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐννοῶ, ἔχουσι τὴν ἐκλογὴν ἀλλὰ πόθεν ὀδηγεῖται τὸ καινόν;

ΣΑΒΙΝΥ.

Νομίζω ὅτι εἰς κοινὸν ἔξυπνον οὔτε μακρὸν οὔτε δύσκολον εἶναι.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν θέλετε λοιπὸν πλέον τὸ πολῦτιμον ὄνομα; Ἐμπρὸς, δότε με αὐτὸ τὸ σκακούλιον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Γυνὴ ἔξυπνος, παραδείγματος χάριν (αἱ ἔξυπνοὶ γυναῖκες εἰξεύρουσι τόσα πράγματα!), δὲν εἴμπορεῖ ν' ἀπακηθῇ, πιστεύω, περὶ τοῦ ἀληθοῦς χαρακτήρος τῶν ἀνθρώπων. Βλέπει ἐκ πρώτης ὄψεως...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τελειωτικῶς, κρατεῖτε τὸ πουγγίον;

ΣΑΒΙΝΥ.

Μὲ φαίνεται ὅτι τὸ ἐπιθυμεῖτε παραπολύ. Γυνὴ ἔξυπνος, δὲν εἶναι ἀληθὲς, κυρία; πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ διαχωρίζῃ τὸν σύζυγον ἀπὸ τὸν ἄνδρα; Πῶς εἶσθε κτενησμένη; Τὸ ἐσπέρως εἶσθε ἀνθοστόλιστος.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ναί, τὰ ἄνθη μὲ ἐστενοχωροῦν, καὶ τὰ ἀφῆρσα. Ἄ! Θεέ μου, τὰ μαλλία μου ἐξεπλέχθησαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο.

(Ἐγείρεται, διορθοῦται ἐπέναντι τοῦ κατόπτρου.)

ΣΑΒΙΝΥ.

ἔχετε τὸ ὠραιότερον ἀνάστημα τοῦ κόσμου. Γυνὴ ἔξυπνος καθὼς σεῖς...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Γυνὴ ἔξυπνος ὡς ἐγὼ παραδίδεται εἰς τὸν διάβολον, ὅταν ἔχη δοσοληψίας μὲ ἄνδρα ἔξυπνον καθὼς σεῖς.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! πᾶ! εἶμαι ἀρκετὰ καλὸς διάβολος.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι δι' ἐμὲ, καθὼς πιστεύω τοῦλάχιστον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Διότι προφανῶς κάποιος ἄλλος μὲ ἀδικεῖ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τί σημαίνει τοῦτο;

ΣΑΒΙΝΥ.

Σημαίνει ὅτι, ἂν σὰς ἀπαρέσκω, κάποιος μ' ἐμποδίζει τοῦ νὰ σὰς ἀρέσκω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὀμιλεῖτε καὶ μετριοφρόνως καὶ εὐγενῶς, ἀλλ' ἀπατάσθε. Κάνεις δὲν με ἀρέσκει καὶ εἰς κανένα δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀρέσκω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰς τὴν ἡλικίαν σας καὶ μὲ αὐτὰ τὰ μμάτια; ἀδύνατον!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια καθαρά.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄν τὸ ἐπίσταυθ θὰ ἐσχματίζω κακίστην γνώμην περὶ τῶν ἀνδρῶν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Θὰ σας πείσω εὐκόλως. ἔχω ματαιότητα μὴ ὑποφέρουσαν κύριον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Δὲν δύναται τοῦλάχιστον νὰ ὑποφέρῃ δούλον;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πᾶ! δούλοι ἢ κύριοι, πάντοτε τύραννοι εἶσθε.

ΣΑΒΙΝΥ, ἐγειρμένος.

Εἶναι ἀληθὲς, καὶ ὀμολογῶ ὅτι πάντοτε ὡς πρὸς τοῦτο ἐμίσησα τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνδρῶν. Δὲν εἰξεύρω πόθεν προέρχεται αὐτ' ἢ μανία νὰ ἐπιβάλλωνται, ἢ ὅποια μόνον τὸ μῖσος ἐπισύρει.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αὐτ' εἶναι ἡ γνώμη σας εἰλικρινῶς;

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰλικρινέστατα. Δὲν ἐννοῶ πῶς φαντάζεται τις ὅτι ἐπειδὴ ἤρρεσεν ἀπόψε, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβληθῇ αὐριον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μάλιστα, καὶ ἂν οἱ ἄνδρες εἶχον τὸν κοινὸν νοῦν ὡς πρὸς τοῦτο, αἱ γυναῖκες δὲν θὰ ἦσαν τόσον προφυλακτικαί.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πιθανόν. Αἱ σημεριναὶ σχέσεις εἶναι γάμοι, καὶ ὅταν πράκεται περὶ γάμου πρέπει νὰ σκερθῇ τις ὀλίγον.

ΣΑΒΙΝΥ.

ἔχετε μὲγα δίκαιον καὶ δὲν με λέγετε διατί τὰ πράγματα βρῖνουςι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; διατί τὴση κωμῶδια καὶ τὴση ὀλίγη εἰλικρινεία; Γυνὴ ὠραία ἐμπιστευομένη εἰς εὐγενῆ ἄνδρα δὲν δύναται τάχα νὰ τὸν διακρίνῃ; Μόνον βλάκες δὲν ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τοῦτο εἶναι ζήτημα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι, κατὰ τύχην, εὐρίσκειται ἄνθρωπος, ὅστις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου δὲν ἔχει τὴν γνώμην τῶν βλακῶν· καὶ ὑποθέτω ὅτι παρουσιάζεται περίστασις, καθ' ἣν δύναται νὰ ᾔνοιξις ἀνευ κινδύνου, ἀνευ κρυψινόας, ἀνευ φόβου ἀκριτομυθίας.

(Λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Κυρίας Λερού.)

ὑποθέτω ὅτι λέγω εἰς μίαν γυναικίαν· Εἴμεθα μόνοι, εἶσαι νέα καὶ ὠραία καὶ ἐκτιμῶ, ὅσον εἶναι δυνατὸν εἰς ἄνθρωπον, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν σου. Μυρία ἐμπόδια μᾶς χωρίζουσι, μυρία λύκαι μᾶς ἀνχμύουσι, ἐὰν προσπαθήσωμεν αὐριον νὰ ἐξανακίδωμεν ἀλλήλους. Ἡ ὑπερηφάνειά σου ἀποστρέφεται τὸν ζυγὸν καὶ ἡ φρόνησίς σου δὲν θέλει δεσμὸν· μήτε τοῦτο μήτ' ἐκεῖνο φοβοῦ· οὔτε διαβεβαίωσιν ζητῶ παρὰ σοῦ, οὔτε ὑποχρέωσιν, οὔτε θυσίαν, ἐν μόνον μειδιάμα τῶν ῥοδίνων τούτων χειλέων καὶ ἐν βλέμμα τῶν ὠραίων τούτων ὀφθαλμῶν. Μειδιάσει ἐν ὄσφῃ ἡ θύρα αὕτη εἶναι κεκλεισμένη· ἡ ἐλευθερία σου κεῖται ἐπὶ τοῦ κατωρλίου καὶ τὴν ἀνευρίσκεις ἅμα ἐξελοῦσθαι τοῦ δωματίου τούτου. Δὲν σοὶ προτείνω ἡδονὴν ἀνευ ἔρωτος, ἀλλ' ἔρωτα ἀνευ λύπης καὶ πικρίας, φαντασιοκοπίαν δηλαδὴ ἀφ' οὗ περὶ φαντασιοκοπίας ὁ λόγος, οὐχὶ τὴν τυφλὴν τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ τὴν τῆς καρδίας τὴν ὁποίαν μία στιγμή γένῃ, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις μένει αἰώνια.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μὲ ὠμιλεῖτε περὶ κωμωδίας· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐν ἀνάγκῃ παίζετε κωμωδίαις ἐπικινδυνωτάτας. Μ' ἔρχεται κάποιος ὄραξις νὰ μ' ἔλθῃ μίαν φαντασιοκοπία πρὶν ἀπαντήσω εἰς τὸν λόγον σας· καὶ νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς ἀφ' οὗ συνηγορεῖτε ὑπὲρ τῶν φαντασιοκοπιῶν. Ἔχετε ἐκεῖ χαρτίαν;

ΣΑΒΙΝΥ.

Μάλιστα, εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν· τί τὰ θέλετε;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δότε μέτα, ἔχω τὴν φαντασιοκοπίαν μου, καὶ εἴθε ὑποχρεωμένους νὰ ὑπακούσετε, ἂν δὲν θέλετε νὰ περιπέσετε εἰς ἀντίφρασιν.

(Λαμβάνει ἐν χαρτίον ἐκ τοῦ συνόλου.)

Ἐμπρὸς, κόμη, κόκκινον ἢ μαῦρον;

ΣΑΒΙΝΥ.

Καὶ δὲν μὲ λέγετε τί παίζομεν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Κατ' ἐκλογὴν (*).

(*) Ὀνομάζεται ἐκλογὴ (discretion) στοιχεῖμα, ἐν ᾧ ὁ ἀποδέκτης ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ εἰς τὸν κερδίσαντα, ὅτι, διότι οὕτως κατ' ἐκλογὴν ζητήσῃ. Σ. Μ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἔστω. — Λέγω κόκκινον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Φάντες πίκας· ἐχάσατε. Δότε τὸ κυκνοῦν πουγγίον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, ἀλλὰ κρατῶ τὸ κόκκινον, καὶ ἂν καὶ τὸ χρῶμά του μ' ἔλαμε νὰ χάσω δὲν θὰ τὸ ἐπιπλήξω ποτὲ διὰ τοῦτο, διότι γνωρίζω, ἔσον καλὰ καὶ σεῖς, ποῖα χεῖρ τὸ ἐπλεξε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μεγάλῃ ἢ μικρά;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὠραιοτάτη καὶ μαλακὴ ὡς ἡ μέταξ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τῇ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτελέσῃ μικρὸν τι κίνημα ἐκ ζηλοτυπίας προερχόμενον;

(Ρίπτει εἰς τὸ πῦρ τὸ κυκνοῦν βαλάντιον.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐρνεστίνα, σὲ λατρεύω!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, βλέπει καίόμενον τὸ βαλάντιον. Πλησιάζει δὲ καὶ λέγει πρὸς τὸν Σαβινύ τρυφερῶς·

Δὲν ἀγαπᾶτε λοιπὸν πλέον τὴν Κυρίαν Βλαινβίλ;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! Θεέ μου! οὐδέποτε τὴν ἠγάπησα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Οὐτ' ἐγὼ, κύριε Σαβινύ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀλλὰ ποῖος σᾶς εἶπεν ὅτι ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς τῆς γυναικός; Ἄ! οὐδέποτε θὰ ζητήσω παρ' αὐτῆς μίαν στιγμὴν εὐτυχίας· αὕτη δὲν θὰ μὲ τὴν δώσῃ!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Οὐδ' ἐγὼ, κύριε Σαβινύ. Ἐκάματε πρὸ μικροῦ δι' ἐμὲ μικρὰν θυσίαν, καὶ τοῦτο εἶναι εὐγενέστατον ἐκ μέρους ὑμῶν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω. Δὲν ἐπλεξε ἐγὼ τὸ κόκκινον πουγγίον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶναι δυνατὸν; Ποῖα τὸ ἐπλεξε λοιπὸν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Χεῖρ ὠραιοτέρα τῆς εἰδικῆς μου. Σκεφθῆτε, παρκαλῶ, μίαν στιγμὴν, καὶ ἐξηγήσατέ μοι τὸ αἰνιγμα τοῦτο. Εἰς καθαρύουσαν γλῶσσαν μὲ διεδηλώσατε ὠραιότατα τὰ αἰσθήματά σας· ἐγονατίσκατε μὲ τὰ δύο γόνατα καταγῆς, καὶ σημειωτέον ὅτι δὲν ὑπάρχει τάπως· σᾶς ἐζήτησα τὴν κυκνοῦν σακκούλαν καὶ μ' ἀφήκατε νὰ τὴν καύσω. Τί εἴμ' ἐγὼ ὥστε νὰ γένω ἀξία ὅλων τούτων; Τί ἐκτακτὸν εὐρίσκετε εἰς ἐμέ; Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν εἶμαι ἀσχημος, εἶμαι νέα, καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ἔχω μικρὸν τὸν πόδα. Ἀλλὰ τέλος πάντων ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι τόσῳ σπάνια. Ἄν ἀποδείξωμεν εἰς ἀλλήλους ὅτι ἐγὼ μὲν εἶμαι φιλέρεσκος, ὑμεῖς δὲ ἀκόλαστος, διότι μόνον καὶ μόνον

εἶναι μεσονύκτιον καὶ εὐρισκόμεθα καταμόνας, ἰδοὺ λαμπρὸν κατόρθωμα ὅπως ἀναγραφῆ εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά μας! Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶναι ὄλον. Καὶ ὅ,τι μὲ παραχωρεῖτε γελῶν, ὅ,τι παρκατεῖτε ἀνευ τῆς ἐλαχίστης λύπης, τὴν ἀσήμαντον θυσίαν εἰς ἔτι μᾶλλον ἀσήμαντον φαντασιοκοπίαν, τὴν ἀσήμαντον ταύτην θυσίαν ἀρνεῖσθε εἰς τὴν μόνην γυναῖκα, ἣτις σᾶς ἀγαπᾷ, εἰς τὴν μόνην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε!

(Ἀκούεται κρότος ἀμάξης.)

SABINY.

Ἀλλὰ, Κυρία, ποῖος σᾶς ἐπληροφόρησε . . . ;

KYRIA AEPY.

Ὀμιλήσατε χαμηλότερα, κύριε, ἰδοὺ αὐτὴ ἐπανέρχεται καὶ ἡ ἀμάξα θὰ μὲ παραλάβῃ. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς διδάξω τὴν ἠθικὴν, ἀλλ' εἶσθε ἀνθρώπος ἔχων καρδίαν, καὶ ἡ καρδία σας θὰ σᾶς διδάξῃ αὐτήν. Ἄν παρατηρήσετε ὅτι ἡ Ματθίλδη ἔχει τὰ μμάτια κόκκινα, ἀφογγίσατε αὐτὰ μὲ τὸ μικρὸν τοῦτο σκκοῦλιον τὸ ὁποῖον θ' ἀναγνωρίσουν τὰ δάκρυά της· διότι ἡ κελὴ, ἡ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ σας σύζυγος ἐκοπίασε δεκαπέντε ἡμέρας διὰ νὰ τὸ πλέξῃ. Ἰγιαίνεται ἴσως σήμερον εἶσθε δυσηρεστημένος κατ' ἐμοῦ, ἀλλ' αὔριον θὰ ἔχετε φίλιαν τινὰ πρὸς ἐμὲ, καὶ πιστεύσατέ με, τοῦτο ἀξίζει πολὺ περισσότερον τῆς φαντασιοκοπίας. Ἀλλ' ἂν ἔχετε ἀναπόφευκτον ἀνάγκην φαντασιοκοπίας, ἰδοὺ, ἰδοὺ ἡ Ματθίλδη ἢ φαντασιοκοπία αὐτὴ θὰ σᾶς ἐλπίξω ἐκ τῆς μνήμης σας μίαν ἄλλην, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον, οὐδ' αὐτὴ ἡ Ματθίλδη, οὐδέποτε θὰ μάθῃ.

(Εἰσέρχεται ἡ Ματθίλδη. Ἡ δὲ Κυρία Αερὺ προῦπαντῆ καὶ ἀσπάζεται αὐτήν.)

SABINY, παρατηρεῖ αὐτῆς πλησιάσας δὲ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς συζύγου αὐτοῦ τὸν ἄνθινον στέφανον τῆς Κυρίας Αερὺ, καὶ λέγει πρὸς ταύτην ἀποδίδων αὐτόν·

Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, Κυρία, θὰ τὸ μάθῃ· ἐγὼ δὲ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι νέου ἐφημερίου διόχου εἶναι ἄριστοι. Σ.

T E Λ Ο Σ.